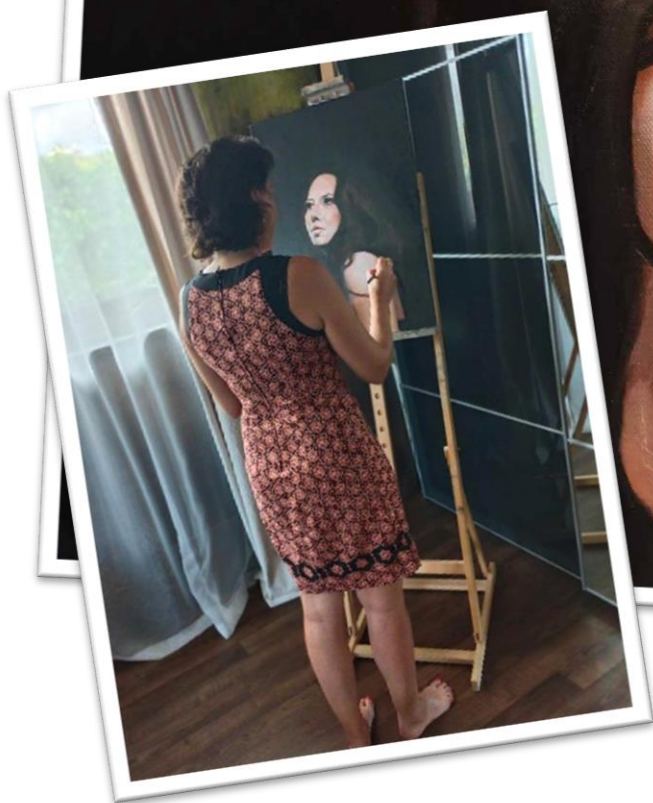

Princezna z Mělníka a kouzelný štětec

Spisovatel/Script:	Lubomir Ottl
Malba/ilustrace:	Alice Prinosilova (Ajka)
Edit:	Lubomir Ottl

(PRE-PUBLISHING DRAFT, ALL LITERARY RIGHTS
RESERVED BY SCRIPT AUTHOR, ALL VISUAL ART
COPYRIGHTS RESERVED BY ILLUSTRATOR)

Princezna z Mělníka a kouzelný štětec

Spisovatel: Lubomír Ottl

Malba/ilustrace: Alice Přinosilová
(Ajka)

„Krátký příběh jak pro děti tak i dospělé,
založené na životě skutečné osobnosti, malířky a
umělkyně Alice Přinosilové, která vždy rozdávala
radost nejen svým uměním, ale především svou
přátelskou povahou a dobrým srdcem.“

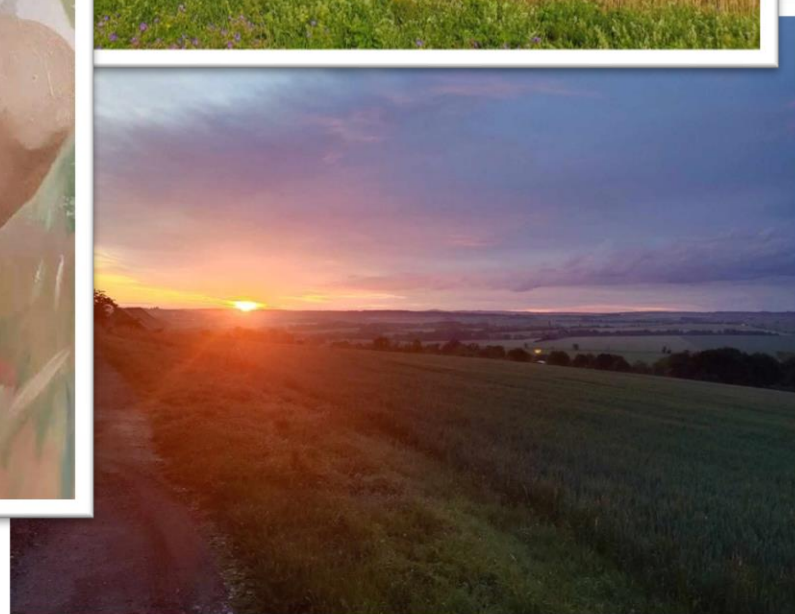
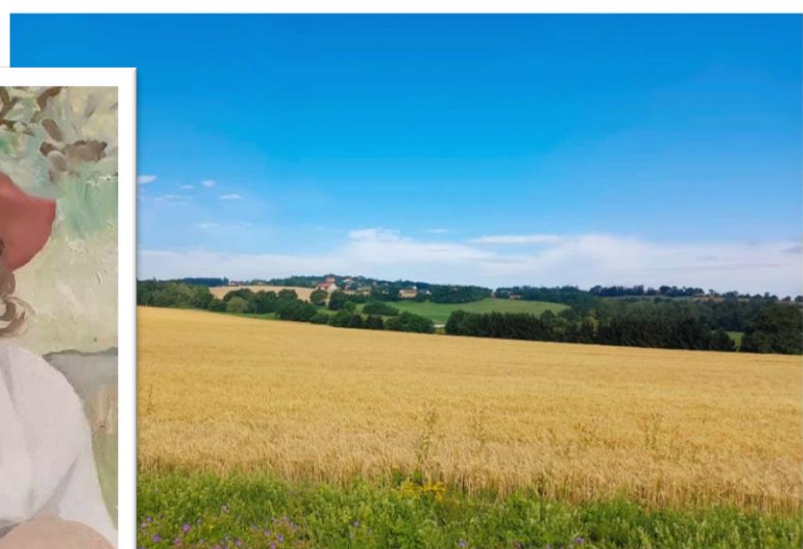

Princezna z Mělníka a kouzelný štětec

Za řekou byla příkrá stráň s hustým a tmavým lesem a za tím lesem byl veliký kopec. A na tom kopci, až úplně na vrchu, malá vesnička s krásnými domy. Jeden z těch domů byl obzvlášť krásný. Čistý, se zahrádkou plnou květin, ovocných stromů, s výhledem na celý kraj, že to byla radost pohledět.

Nikdo to přesně nevěděl, ale říkalo se, že ten dům se majestátně tyčí a vyzařuje do dáli, jako zámek. Zámek to sice nebyl, ale za to byl ten dům plný štěstí, smíchu a radosti. V tom domě žila krásná dívka, která se o dům a zahradu pečlivě starala. Byla veselá, často se smála a ráda pomáhala. Ráda se učila novým věcem a ze všeho nejraději malovala.

Na některých obrázcích malovala krajinu, na jiných portréty lidí a také květiny co měla ráda. Malování měla moc ráda a čím víc malovala, tím víc byla šťastná, veselá a i její obrazy byly hezčí a hezčí. Netrvalo dlouho a lidé z celého okolí začali její krásné obrazy obdivovat.

Byla šťastná, že její obrázky přinášejí radost druhým a tak malovala, malovala...a malovala. Její obrazy byly tak nádherné, že si lidé začali povídat, že snad musí být kouzelnice, protože to co namalovala bylo jako živé, nebesky krásné a naplňující.

A jak to občas chodí, někteří lidé jí začali závidět a nechtěli si připustit, že obyčejná, prostá dívka dokáže tvořit takovou krásu. Jiní jí záviděli její radost a přátele.

Jí to nevadilo a pořád si malovala. Milovala malování a rozdávání radosti. A jak to někdy bývá některým lidem, i když jich bylo málo, to vadilo čím dál tím víc. Vadilo jim to tak moc, že se rozhodli jí nějak ublížit a začali jí pomlouvat.

Někteří lidé říkali, že jí pomáhají kouzla, a že by si na ni měli dávat pozor. Jiní říkali, že musí být čarodějnice a chce si získat slávu a lásku jen proto, aby jí zneužila. Krásné dívce to nevadilo. Malovala a své obrazy dál rozdávala dobrým lidem.

Nepřející lidé měli tajné úmysly a přemýšleli, jak by dívce uškodili. A tak vymysleli, že by jí mohli dát nějaký těžký úkol, který by jí ublížil natolik, že by přestala být veselá a přátelská. Představovali si, jak se při plnění úkolu stydí, trápí a bojí a potají doufali, že se třeba bude stydět natolik, že přestane malovat a bude z ní obyčejná dívka jako oni sami.

A tak jí jednoho dne pár nepřejících lidí zastihlo, jak maluje na zahradě. Pozdravili jí s úsměvem a údivem, aby nic netušila a začali se ptát:

„Kdo jste veselá dívenko?“

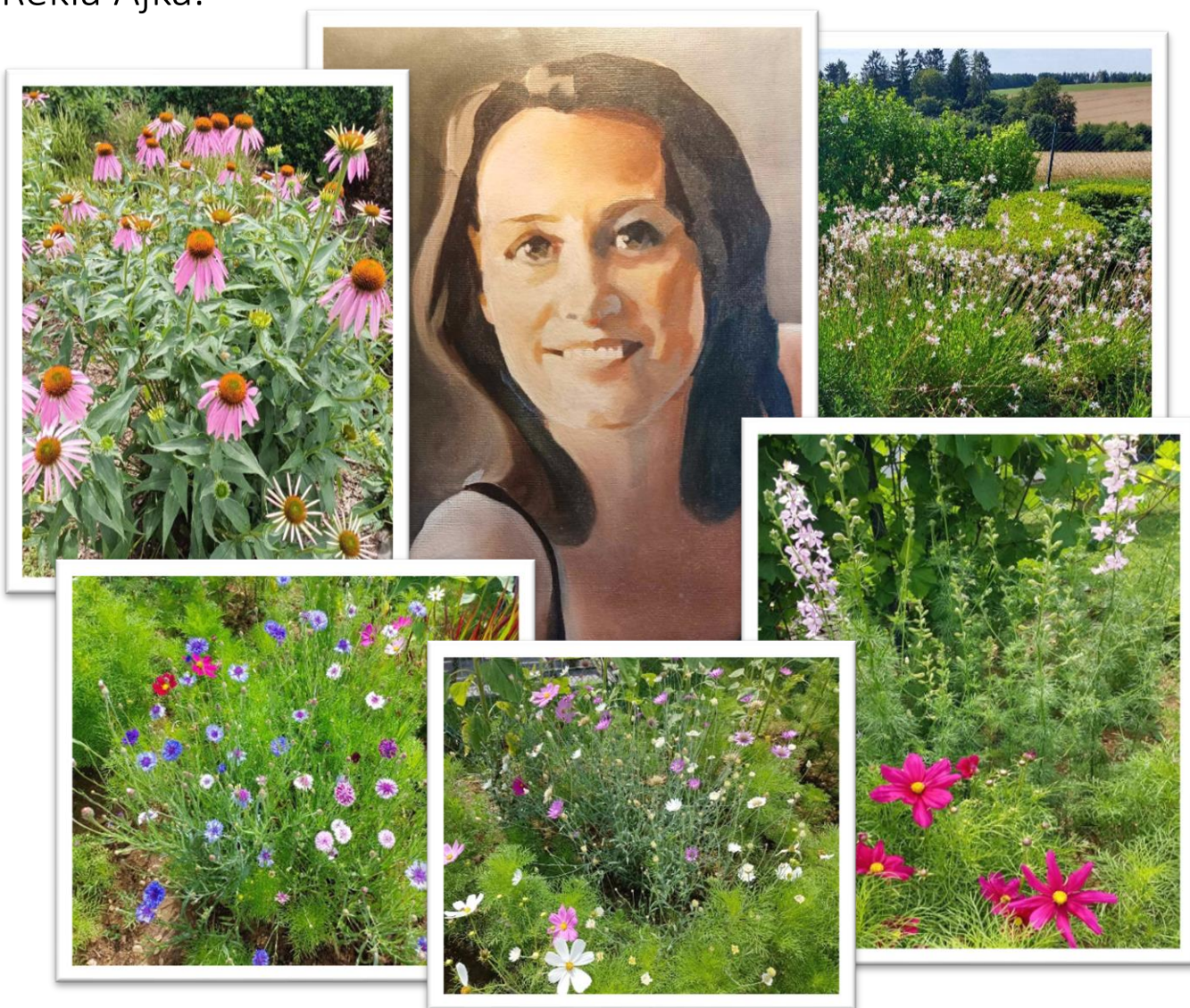
„Já jsem Ajka....Přeji vám krásný den!“

Odpověděla.

„Rádi Vás poznáváme Ajko. My jsme slyšeli, že ráda malujete a pořád jste veselá a často se smějete.“

„Ano to je pravda....všechno co dělám dělám ráda a nejraději maluji.“

Řekla Ajka.

„Ajko a je pravda, že dokážeš namalovat věci jako živé?“

„Ano.“ Odpověděla Ajka.

„Lidé to říkají. Ráda maluji co je hezké a snažím se to namalovat dobře. Ráda bych, aby tu hezké okamžiky, které maluji zůstaly napořád.“

„Ajko a dokážeš taky namalovat co je špatné, zlé a nehezké?“

„To nevím já mám plnou hlavu nápadů, plné srdce radosti a plné ruce práce s malováním, že nemám ani čas nad něčím jiným přemýšlet.“

„A Ajko je pravda, že používáš kouzla, když maluješ?“

„Ano, mám jedno malé tajemství co mi pomáhá. Já si představuju, že mám kouzelný štětec a maluji na kouzelném plátně. A když maluju, tak se vždy dívám k nebesům a žádám o pomoc, o zázrak.... A říkám si, že ten kdo dokázal namalovat oblohu, obzor, a tak krásný kraj co vidím a všechno to krásné kolem, mi pomůže vytvořit obrázek taky tak krásný. Já to pořád zkouším a zkouším, ale není zdaleka tak hezký jak si to představuji. A tak zavřu oči a znovu prosím o zázrak. A když je otevřu a obrázek je pořád obyčejný, tak maluji dál.“

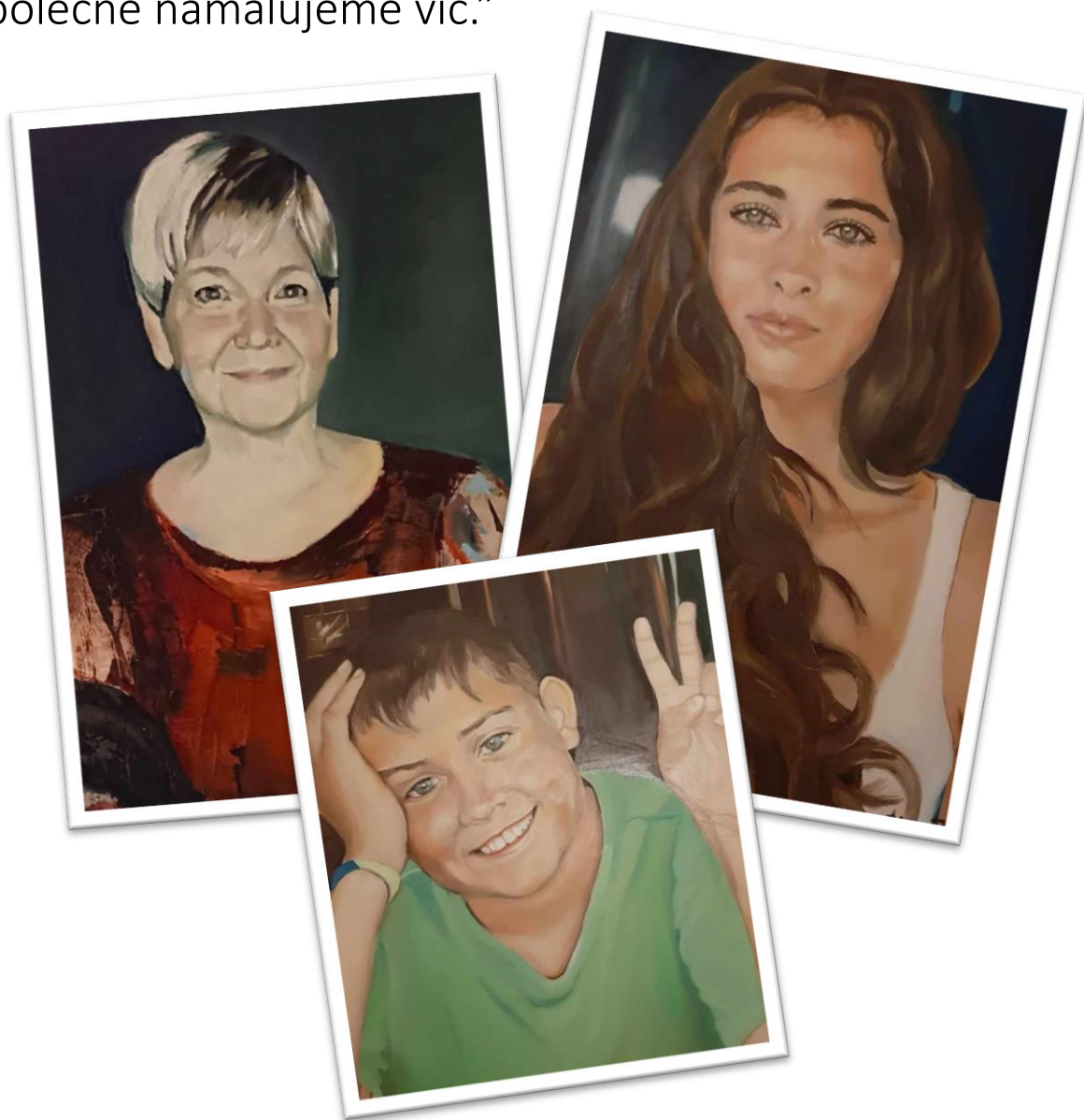
„To je zajímavé Ajko...Takže je to pravda, že používáš kouzla při malování. Nepřipadáš si jako podvodnice? A co kdyby jsi nám něco namalovala, abychom viděli a mohli posoudit jak se ti to podaří.

Třeba by jsme ti mohli pomoci a podpořit tě.”

„Děkuji.“ Odpověděla Ajka.

„Podporu nehledám, protože maluji z lásky a radosti. Inspiraci nehledám, protože kam se podívám všude vidím tolik dobra a krásy.“

„Nevím co je podvod...., ale pokud chcete můžete mi pomoci. Když vám ukážu, jak malovat, třeba té krásy a dobra společně namalujeme víc.“

..A protože ti nepřející lidé nechtěli dělat nic a nepřáli Ajce nic krásného, natož to dobro a krásu malovat s ní, zeptali se jí na pár otázek....

„Jak se maluje naděje?“

„Hřejivým světlem ve tmě, v chladu a prázdnotě.“

Řekla Ajka.

„Jak se maluje smích a radost?“

„Tím nejmenším štětcem, tehounkým dotekem až to šimrá a hřeje.“

„Jak se maluje štěstí?“

„Štěstí se maluje, když se daruje.“

Řekla Ajka.

„Ajko, jak se maluje láska?“

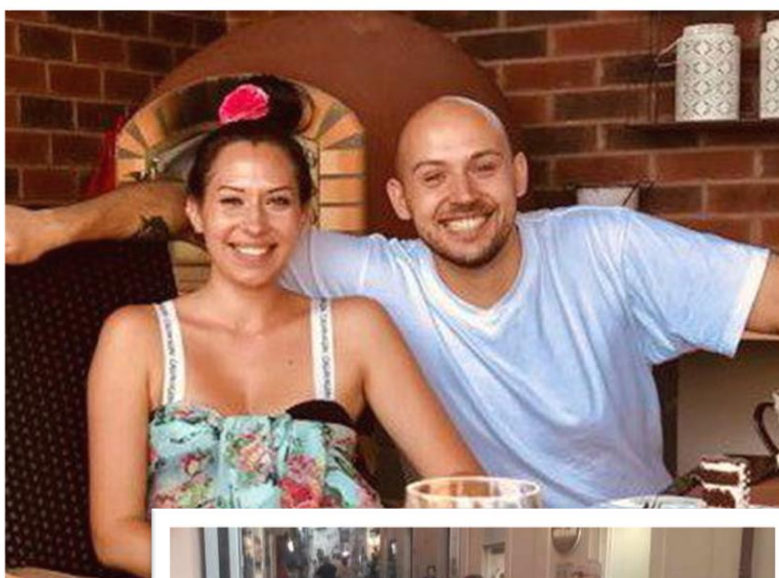
„Jemnými slovy jako štětcem na srdcích.“

Řekla Ajka.

„Jak se maluje přátelství?“

„Pomáháním v nouzi, potěšením v samotě, utěšením v bolesti.“

Řekla Ajka.

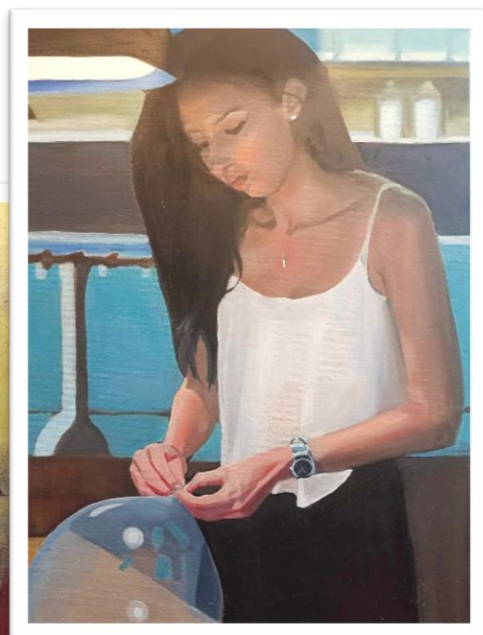
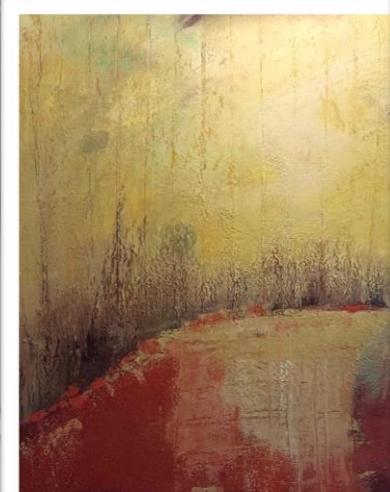
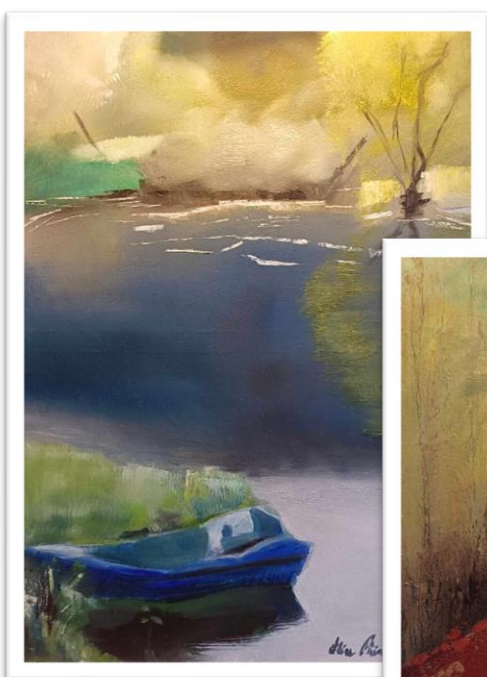

„My nemáme čas, dokážeš namalovat čas?“

„Čas se malovat nedá.“...

Řekla smutně Ajka.

„Ten co máme se buď rozdá nebo ztratí a já ho rozdávám malováním, aby se neztratil. Mám tu spousty nedokončených obrázků a nové nápady přicházejí a přicházejí a i ten nejdelší den je jako krátké mrknutí, tečka v řece, která nekončí a nikam nevede....“

„Dobře Ajko, my nemáme žádný talent, žádná kouzla, ani štětec, ani plátno. Čím máme malovat a na čem a pro koho?“

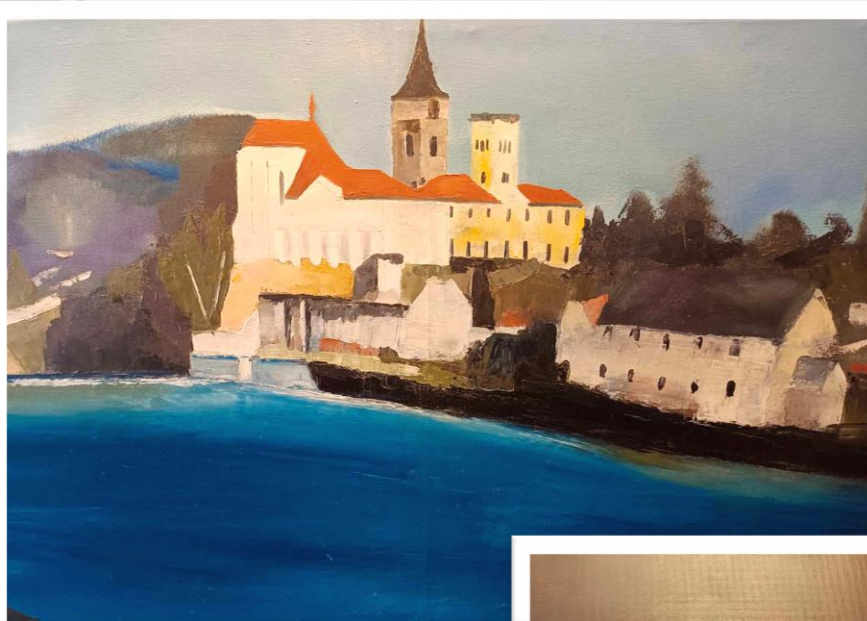
Ajka se zamyslela a pak se usmála a řekla:

„Tak zavřete oči, požádejte o zázrak... Představte si, že jste kouzelný štětec a svět kolem vás je kouzelné plátno... a začněte malovat. A když to nefunguje, tak zavřete oči a zkuste to znovu.

A když vás nenapadne nikdo pro koho by jste mohli malovat a stále nikdo nepřichází, tak budete mít alespoň radost z krásy, kterou jste si namalovali sami.“

„Já když takhle celý den maluji, tak spím s čistým svědomím a ráno vstávám s tím, že celý den bude krásný, že se mám na co těšit. Jsem vděčná za to, že jsem zdravá, že můžu pracovat na něčem co je potřebné, a že můžu pomáhat druhým v nouzi. Vždy mě to naplní, posune dál a něčemu novému naučí. A také žádám o velké a vděčné srdce, na odpuštění druhým.....A stále ještě trošku naděje, že zítra budu malovat víc..., protože tady je tolik krásy kolem, že jeden den nestačí.”

Každý štětec v ruce malíře co věří na zázraky může být kouzelný. Nikdo to nezjistí dokud jej nezačne používat. Moje tajemství je láska k malování a radost a smích v srdci. Čím víc dávám tím víc se mi dostává zpátky. Co mi nejde, zkusím znovu a co mi jde zkusím víc a líp. Věřím, že všechno krásné co vidím musel vytvořit zámožný stvořitel a král a já si představuji, že jsem jeho oblíbená dcera Ajka, princezna z Mělníka. A když ten stvořitel dokázal vytvořit takové zázraky kolem nás, třeba dokáže přeměnit i obyčejný štětec na kouzelný.

I když je třeba tvůj štětec obyčejný, začni malovat a darovat. Zázraky jsou možné i bez kouzel!

V hlavní roli

